

Sembla que França s'està "lepenitzant". Això almenys és el que pretén el tradicionalment molt assenyat diari 'Le Monde'. Una enquesta diu demostrar que avui "el 63% dels francesos troben que hi ha massa immigrants" en el seu país, un 33% es diu "favorable a la defensa dels valors tradicionals" i un 26% se sent amoïnats per qüestions de "seguretat i justícia". A més a més són molts avui –un 45%– els qui veuen en Europa "una amenaça per a la identitat de França".

Potser sí i potser no. Sols els cecs poden creure que l'emigració no és un problema, que l'arribada de milers de persones sense recursos, treball ni cultura és un bé de Déu en un país en què l'atur oscil·la entre el 8% i el 10%, en què l'escola és incapaç d'integrar el flux d'immigrants i en què l'amenaça islamista és real. Declarar-se patriota és compartir l'ideal del Front National? Creure en la família equival a abraçar el món de Jean-Marie Le Pen? Si hem de confondre un cert conservadorisme amb l'extrema dreta, si cada cop que veiem un democratacristià cridem "feixista!", si no es combrega amb la beneiteria multicultural i es posa en dubte la qualitat del hip-hop, dels tags o

L'art de dir-ho tot i el seu contrari

EFE

del rap, significa que se simpatitza amb Hitler, Mussolini, Franco o Le Pen? En definitiva, no és una bestiesa creure que Le Pen és un equivalent de Hitler?

Les comparacions són sempre vàlides si se sap on són els límits. Assemblar-se no vol dir ser idèntic, compartir certes idees amb gent poc recomanable no vol dir compartir-les totes i, sobretot, no vol dir compartir les que són específiques, pròpies, i definitòries. Per exemple, la famosa tesi de la "preferència nacional". Aquesta idea, dir que "convé donar prioritat a un francès enfront d'un immigrant legal quan tots dos opositen per la mateixa feina", la comparteix el 22% dels francesos i convé no oblidar que, l'any 2002, el 18% del cens va votar a favor

A dalt, Jean-Marie Le Pen.
A l'esquerra, Philippe De Villiers i,
a la dreta, Marina Le Pen.

EFE

de Le Pen com a president. Darrere la noció de "preferència nacional" n'hi ha una altra: un negre, un àrab, fins i tot un oriental, no pot ser mai un francès encara que, legalment, ho sigui. El problema

és aquí, no el fet de desitjar que el país no s'ompli de musulmans pobres i fanàtics, de romanesos pobres i trapissondes, de malinians pobres i polígams o de rusos rics i mafiosos. Voleu més tòpics?

Respecte a Europa, cal que en parlem? França volia que la UE assumís el seu somni de *grandeur*. Una UE reconvertida exclusivament i única en gran mercat té molt poc atractiu per a un país que havia delegat en Europa la missió de plantar cara als EUA.

Avui la realitat del Front National de Le Pen és una realitat "en venda". El líder té 77 anys i, com que no aconsegueix convertir la seva filla Marina en hereva, prefereix emportar-se partit i vots a la tomba. Nicolas Sarkozy fa el que pot per seduir els votants de l'FN que, cal no oblidar-ho, són en bona part antics votants comunistes, és a dir, votants populars que viuen en barriades i troben que la broma del multiculturalisme té poca gràcia. Els prometen seguretat i igualtat d'oportunitats, des d'una òptica liberal –els qui equiparen Sarkozy a Le Pen no saben res de política– i ho fa partint del petit –o gran, ja ho veurem– crèdit que li dona el fet de criticar obertament el balanç del president Chirac, el més inexistent de tots els presidents de la V República. Però Sarkozy compta amb un aliat, un aliat perillós, perquè pot créixer massa, que és l'aristòcrata Philippe de Villiers i el seu Mouvement pour la France (MPF), una petita formació que vol guanyar-se la confiança dels catòlics tradicionals i dels sobiranistes. Per a Villiers el cavall de batalla és la guerra contra l'ingrés de Turquia dins

la UE. L'MPF sembla destinat a pactar amb una futura majoria conservadora, a retornar, doncs, els vots de l'extrema dreta al camp de la dreta democràtica. El risc és que l'MPF prengui massa vots, que si, per atzar, Sarkozy es trobés confrontat a altres rivals importants dins de la dreta –Dominique de Villepin, però també el democratacristià i centrista François Bayrou– li pogués arribar una desgràcia semblant a la viscuda per Lionel Jospin el 2002 quan, sent l'esquerra majoritària, la divisió del seu camp –Chevènement, Toubira, Besancenot, Laguillier, Buffet, etc.– li va impedir ni tan sols classificar-se per a la segona volta de les presidencials. Els francesos diuen que tenen la dreta més estúpida del món. Després del 2002 aquest privilegi el comparteix l'esquerra.

Durant massa anys l'FN s'ha convertit en l'espantall de la política francesa. El simple fet d'estar en contra donava bona consciència democràtica a qui la necessitava. Servir-se'n com a amenaça ha permès organitzar moltes manifestacions, demostrar esperit unitari, anar a dormir tranquil i no resoldre mai els problemes. Ara, vist que el vell Jean Marie Le Pen es resisteix a deixar que Bruno Gollnisch el succeeixi, vist que s'escota la seva capacitat per aglutinar el vot de protesta, els grans partits respiren satisfets i es disposen a quedar-se amb una part dels vots mentre la resta desapareix per les clavegueres de l'abstenció. Les raons del malestar, però, continuen.

Octavi Martí
París

